

Samlejet som kommunikationssituation

 Af [Lars Chandresh Henriksen](#) 15. maj 2012 • I kategorien [sprogpsykologi](#)

Intet sprogligt er mig fremmed
(Roman Jakobson)

En af de mest pudsige sprogfejl jeg har noteret mig i mit sprogvidenskabelige liv, forekom i en dansk film om live show, altså et offentligt samleje i underholdningsøjemed. At stille et samleje til skue er i øvrigt ikke et moderne fænomen. Det har fundet sted i tidlige kulturer i form af såkaldt "hieros gamos", dvs. helligt bryllup, nemlig præsten og præstindens offentlige samleje ved forårstid på marken. Men her jo i en ganske anden kommunikationsramme, nemlig som del af frugtbarhedskultens ærbødighed over for naturkræfterne. Dette er udtryk for en samhørighed, mens nutidens live show er udtryk for en distancering overfor vore egne livsprocesser.

Kitagawa Utamaro (1753-1817)

I filmen så man en mand og en kvinde i samleje på en lille scene. Undervejs hørte man gentagne gange fra kvinden: *Støn, støn!* Såvidt jeg husker, var der ingen der grinede eller protesterede, selv om der jo tydeligvis var tale om en oplagt grammatisk brøler. Det kvinden skulle have sagt, var selvfølgelig *åh, åh!* og ikke *støn*, som er BENÆVNELSEN på dette at sige *åh* – OMTALEN AF DET, ikke UDØVELSEN.

Årsagen til sprogfejlen er ikke svær at finde. Ligesom genren kriminalroman har et fortælleknisk problem med at hidsætte en holdbar psykologisk motivation for heltens livsfarlige aktiviteter – standardløsningen er som bekendt en økonomisk motivation, idet helten optræder som politimand eller privatdetektiv, men sandsynligheden holder ofte ikke stik – således har kunsten live show et problem mht. personernes biologiske motivation. Den pågældende kvinde forsøgte – her forgæves – at skjule sit manglende engagement. Hun havde næppe begået denne sprogfejl, hvis hun havde kendt en smule til middelalderfilosofi!

Her arbejdede man meget med sproget og opstillede bl.a. et vigtigt skel mellem at NÆVNE, HIDSÆTTE et ord og AT ANVENDE det: Hvis jeg i en artikel om kommunikation og ansvar fx skriver: "Riemann var tæt på at blive sigtet efter injurielovgivningen, da han udtalte sit berygtede: *Fremmedarbejdere formerer sig som rotter*," så har jeg ikke dermed ANVENDT eller PÅSTÅET den kursiverede sætning. Jeg har NÆVNT den. Jeg har ikke taget kommunikativt ansvar for sætningens udsagn, men blot peget på sætningen, hvilket er noget ganske andet. Jeg har ikke UDSAGT DEN, men OMTALT den. Men sproget er subtilt. Man kan fx ikke HØRE forskel på om et ord eller en sætning er nævnt eller anvendt (i skrift kan man, som jeg har gjort ovenfor, med kursivering markere at der er tale om benævnelse). Ja, sproget er underligt nærigt: mærkværdigvis og lidt uhyggeligt er det sådan – AT IKKE ALLE ORD DER KOMMER UD AF MIN MUND, ER MINE! Sproget markerer simpelthen ikke denne afgørende forskel mellem at ANVENDE og NÆVNE. Som bl.a. illustreret i denne vittighed:

Manden der er kørt over for rødt bliver standset af en politimand der stikker ham et stykke papir og siger: "Læs det højt". "Jeg vil gerne købe en lodseddel i politiets lotteri", oplæser manden. Politimanden bemærker da: "Ja tak, det bliver lige en tier".

Den amerikanske komiker Lenny Bruce udnyttede dette, da han engang blev anklaget for at bruge obscøne ord. Med falsk uskyldighed meddelte han dommeren at han da meget gerne ville holde sig loven efterretteligt, om blot dommeren ville være så elskværdig at nævne ham hvilke ord han skulle undlade at sige! En sproglig snarrådighed, der minder om Jesus overfor farisæerne.

Nu tjener det til kvindens undskyldning – rent sprogvidenskabeligt, i hvert fald – at sproget lige netop på interjektionernes område IKKE slører forskellen. Sædvanligvis er det som nævnt sådan at der ikke kan høres forskel på om et ord NÆVNES eller ANVENDES. Sammenlign *Der står en hest og Ordet "hest" har 4 bogstaver*. Man siger om injektionerne at de næsten ligger udenfor sproget. Man kunne også sige at de hører til ude i virkeligheden. Man GØR noget når man ytrer dem. De er ikke som sprogets andre enheder frigjort fra virkeligheden, dvs. kun forbundet per konvention. Ordet *av* hænger sammen med ubehaget på en helt anden måde end ordet *hest* hænger sammen med hesten.

Et ord er en lyd der betegner et fænomen. Således fx lyden [hæsd] der i det danske sprogsamfund opfattes som betegnelsen på dyret hest. Ingen tager fejl af ordet og genstanden, kun få vil forsøge at fodre ordet eller ride på det! Der er klar forskel. Men når lyden betegner en lyd, så kan det blive svært. Lyden *støn* betegner den betonedede udåndingslyd *åh*, lyden *suk* betegner den ubetonedede udåndingslyd. Ordet *støn* nævner fænomenet, lyden *åh* ER den.

Til yderligere forsvær for kvinden/sprogvidenskabelig klargørelse må det dog nævnes at udråbsordene – måske påvirket af deres stærke grafiske markering i Anders And og andre tegneserier – kan overlappes med udråbene, altså ordet *støn* brugt som udråbet *åh*. *Så kommer jeg farende der, og støn, så er idioten ikke hjemme*. Ordet *støn* brugt som *åh* kan vel nærmest karakteriseres som humoristisk, slangagtigt. Det gælder dog vist nok ikke for *suk*. Men man siger i hvert fald hverken *suk* eller *støn* i en alvorlig situation.

Seneste sprognyheder

6/3	Dansklærer: Tosprogede børn bliver sprogligt forsvømt www.bt.dk
28/2	Flere og flere ordblinde fårter på universitetet - Magisterbladet magisterbladet.dk
22/2	Keeper eller målmand – hvilket ord er bedst? Dansk Sprognævn dsn.dk
17/12	Snebajer og nytårsskrald: Juleord kan slås op i netordbog - Jubii www.jubii.dk
24/11	Meet the Last Speaker of a Dying Language video.nationalgeographic.com

30/6	Irish-language theatre: underground but still alive www.irishtimes.com
29/6	Celebrating two years of language renewal - Princeton Similkameen Spotlight www.similkameenspotlight.com
28/6	Linguistics Breakthrough Heralds Machine Translation for Thousands of Rare Languages - MIT Technology Review www.technologyreview.com

FLERE NYHEDER >>>

Verdens sprog på Sproguseet.dk på et større kort

Mere i kategorien 'sprogpsykologi'

Kan sprog gøre ondt? – Om sprog og følelser
'Ordmagi' som teknisk term?
Dating klicheer online
Skriften i det forseglede kammer

Nye kommentarer

Ruben Schachtenhaufen til Er det forkert at splitte sammensatte ord?
Niels Larsen-Ledet til Er det forkert at splitte sammensatte ord?
william fich til Jødiske efternavne
Jens Michael Kofod-Hansen til Nytårsfortsæt
Jens Michael Kofod-Hansen til Nytårsfortsæt
Herluf Hansen til Ded borrijnholmska måled
Arturo til Hebraisk: Et genoplivet sprog eller et nyt sprog?
Yunus til Two Turkish Loanwords in Swedish
Sonstige til Den Danske Ordbog på nettet
Mads Haupt til Er det forkert at splitte sammensatte ord?

Artikler om

Kvindens problematik har fået mig til at blive nysgerrig på samlejet som kommunikationstype: Hvilken rolle spiller sproget i denne sprogfattige adfærdsform, og hvilke former for sprog træffer vi her? Og hvad er samlejet for en kommunikationssituation?

Det kommer næppe som nogen overraskelse for læseren, når jeg her røber at nærværende sprogvidenskabelige redegørelse IKKE er bestillingsarbejde fra Dansk Sprognævn, som jo ellers netop har sprog og sprogfejl som dagligt arbejdsfelt. Ej heller har Modersmål-Selskabet indtrængende opfordret mig til at kaste lys over denne videnskabeligt oversete side af sprogets væsen. Tværtimod har jeg under mit arbejde med artiklen ofte været i svære tvivl om, hvorvidt den nogensinde ville se dagens lys (hvilket i læsende stund er gjort til skamme).

Selvfølgelig er jeg mig den spænding bevidst der ligger i den tilsyneladende modsætning mellem emnet og den logiske analyserende behandling af det. Selv humor er der et udbredt tabu mod at forholde sig analyserende til. Piet Hein siger: "Humor kan ikke defineres. Thi de, der kan tænke sig at definere den, kender ikke humor". Et underligt udsagn. Analyser af humorens væsen er meget sjældent morsomme, siger man – som om det var et argument. En psykologisk analyse af sorg er vel heller ikke sørgelig, en undersøgelse af smitsomme sygdomme er – forhåbentlig – ikke smitsom. Mit ærinde her er heller ikke at frembringe en seksuelt stimulerende tekst, men at lære noget om forholdet mellem sprog og situation ved netop at tage udgangspunkt i en sprog-ekstrem kommunikationstype.

Jeg vil altså gå til sagen uden at lade mig afskrække af de kulturskabte disharmonier der måtte opstå af min nøgterne approach til et meget unøget emne. Jeg vil derfor ikke undervejs ustandseligt løfte hatten høfligt og undskyldende til læseren og komme med medviede distancerende grimasser i form af udråbstegn, gæseøjne og hvordan man nu ellers skriftligt kan komme med sigende øjenkast til læseren.

Mit emne er altså samlejet. Af praktiske grunde indskrænket til hvad jeg vil kalde standard-samlejet. Dvs. to mennesker der har tid og lyst til projektet og kan give sig hen i oplevelsen uden at skulle overtale den anden osv. Jeg holder mig til samlejet som et UFORSTYRET SAMARBEJDE og udelukker altså også diverse former for desperado-sex, som fx samleje på lokum eller med kort tidsfrist eller i neddæmpende omgivelser – som fx et samleje hvor den ene partners ægtefælle ligger snorkende og døddrukken i sengen ved siden af.

Det der sprogligt springer i øjnene ved selve samlejet, er først og fremmest dets store grad af USPROGLIGHED. Det betyder selvfølgelig ikke at der ikke kan tyres meningsfulde ord undervejs – selv om disse ofte er af en særlig sproglig art – men at samlejet er en socialt institutionaliseret kommunikationstype, der IKKE GRUNDER SIG PÅ SPROGET som nødvendig forudsætning. De fleste kommunikationstyper: bryllup, retssag, ejendomshandel, eksamen osv. – står og falder med sprog. Uden sprog ville de bryde sammen, hvilket netop IKKE gælder samlejet. Ved rejser i et fremmedsprogligt land kan man også foretage mange interaktioner uden sprog – køb af souvenirs, bestilling af mad – men usprogligheden her har klart karakter af blevet undtagelse der accepteres som afvigelse – klodset eller morsom. Vi kan have det vældigt skægt i en græsk basar, når vi gestikulerer og peger og kropps-forklarer, netop fordi vi er fælles om den underliggende præmis – vi burde have sprog her, men det har vi ikke.

Et samleje er ET FOKUSERET SAMVÆR OM EN SÆREGEN, POSITIV BIOLOGISK ENERGI. Formålet er et kropsligt velvære, og dermed er sprogligheden reduceret. For jo mere to mennesker er fælles om en oplevelse, des mindre sprog har de brug for. Til en koncert vil man næppe under en forrygende guitar-solo sige: *Nej, hvor han dog spiller godt på sin elektriske guitar i aften!* hvad man derimod godt kan sige bagefter. Men under selve oplevelsen går tendensen mod kortere sproglige udtryk: *Hold da op hvor er det godt!*, *"skide fedt!"* eller måske blot et sigende skub med albuen i siden på den anden. Grundmekanismen er i hvert fald: JO MERE FÆLLESOPLEVELSE, DES FÆRRE ORD. Så meget desto mere interessant bliver det så at se, hvad det er for en slags sprog der alligevel forekommer under den – endnu stærkere – fællesoplevelse som samlejet er.

En anden side af den nævnte tommelfingerregel er at sproget kan bruges til at etablere et fællesskab. Vi er sædvanligvis mere optaget af indholdet af hvad der bliver sagt, end selve dette at der bliver sagt noget. OK, dette er nok en af de gængse sprogvidenskabelige virkelighedsforvridninger, for det gælder jo fx ikke hvad man kunne kalde UNDERSKUDS-KOMMUNIKANTER. De gamle på alderdomshjemmet er nok mere optaget af at de får besøg end om samtalen drejer sig om at sønnen fortæller om sin nye bil eller datteren om en film hun lige har set.

Men selv folk, der får sprog nok, kender til at fællesskabspektet dukker op i oplevelsen. Det kendes fx fra den seksuelle læggen an: introduktionsfasen, det der i amerikansk psykologi kaldes "courtship game". Dette er uhyre interessant sprogligt i sin balance mellem direkte og indirekte kommunikation. Jævnfør fx *Vil du med ud og have lidt frisk luft* i en given situation. Eller klicheen *Vil du med hjem og se mine frimærker?* Den er blevet leksikaliseret i sin seksuelle hensigt og kan derfor ikke mere bruges i dette tvetydighedens spil, undtagen som vittighed.

Et måske mere upåagtet sted er i det ægteskabelige skænderi. Selv om skænderiet som indhold sætter spørgsmålstegn ved fællesskabet, så udtrykker det jo i sig selv et fællesskab, en enighed, nemlig om det formålstjenstlige i voldsom-snak: Det er derfor et kraftigt våben i et skænderi, at nægte at tale. Og modparten får travlt med at lokke den tiende til dog at sige et eller andet. Man prøver med neutrale emner og ting man ved den anden sætter pris på. Og det er beroligende når sprog-broen igen er etableret.

Der ligger i selve sprogets eksistens et løfte om fællesskab. Det er jo det sproget er til for. Det er det samme Robinson Crusoe udtrykker når han i sin dagbog skriver: "Sproget har at gøre med det befolkede univers. Den erfaring jeg forsøger at forelægge er i modstrid med essensen af de ord jeg bruger".

Samlejet er et så markeret fællesskab at det principielt overflødiggør ordene. Det er i sit væsen usprogligt. Dette udtrykker sig bl.a. i at ord – når de alligevel forekommer – bryder de sædvanlige regler: *dumme dreng* betyder i denne forståelsesramme nøjagtigt det samme som *dejlige dreng*. Og allehånde sprogperifere og sprogreducerende mekanismer er tilstede: udeladelser, underforståelser, udråbsord osv.

Men i forlængelse af indledningens historie om live show er det et spørgsmål om disse – *åh, ih, ah, osv.* – overhovedet kan kaldes sproglige i denne sammenhæng – selvom de selvfølgelig i høj grad bærer på en meddelelse. Snarere er de fysiologisk på linje med rene åndedrætslyde. Under alle omstændigheder er de i yderkanten af hvad vi kan kalde sprog.

Samlejet er en samtale der ikke består af ord, men af kropslige reaktioner. I de fleste kommunikationstyper er kroppen ude af fokus – helt tydeligt i alt skriftsprog. Men selv sætninger som *Det har jeg ikke tænkt på*, *Knud har skrevet et dødgodt digt* og tusinder af andre, ændrer ikke betydning om de bliver sagt i en nudistlejr eller af fysisk handicappede eller under hvilke som helst andre kropsomstændigheder. Almindeligvis er kroppen simpelthen ikke

aktuelle sprog Alfabeter Anmeldelser arabisk

Biblen bogstaver børn Danmark Dansk Dialekter

engelsk esperanto Formidling fransk identitet

konsonanter Medier modersmål Musik Navne norsk Ord

ordbøger ordforråd oversættelse Plansprog religion

romanske sprog russisk Sjøv skriftsprog sprogdød Sproggeografi

sprogkort Sprogpolitik sprogteknologi

svensk truede sprog tv tyrkisk tysk Udtale

Underholdning video vokaler

Arkiv	Resources
januar 2015	Ethnologue: Languages of the World
december 2014	Forvo – All the Words in the World. Pronounced.
november 2014	LL-Map: Language and Location
maj 2014	Minority Rights Group
marts 2014	Omniglot. Writing Systems and Languages of the World
februar 2014	UNESCO Atlas of the World's Languages in Danger
oktober 2013	World Atlas of Linguistic Structures (WALS)
august 2013	
marts 2013	
januar 2013	
december 2012	
november 2012	
oktober 2012	
september 2012	Bogstavlyd
juli 2012	Dansk sprogæavn
juni 2012	Den danske ordbog
maj 2012	Dialekt.dk
april 2012	dk.kultur.sprog
marts 2012	Korpus.dk
februar 2012	Nye ord i dansk på nettet (NOID)
januar 2012	Ordbog over det danske sprog
december 2011	Ordnat. Dansk sprog i ordbøger og korpus
november 2011	Sproget.dk
oktober 2011	Svenska Akademien
september 2011	Ø (Schwa.dk)
august 2011	
juli 2011	
juni 2011	
maj 2011	
april 2011	
marts 2011	
februar 2011	
januar 2011	
december 2010	
november 2010	
oktober 2010	
september 2010	
juni 2010	
maj 2010	
april 2010	
marts 2010	
februar 2010	
januar 2010	
december 2009	
november 2009	
oktober 2009	
september 2009	
august 2009	
juli 2009	
juni 2009	

med i sprogets verden, selv om den – som alt andet – selvfølgelig kan omtales: *Jeg er lige blevet opereret for forhudsforsnævring. Husk nu at tage badebukser på og lign.*

maj 2009

april 2009

marts 2009

I samlejet – som i dans, boksning og få andre steder – foregår kommunikationen grundlæggende uden ord. Dens elementer er kropslige aktioner og reaktioner som befordrer hinanden: Det at min partner bliver ophidset, ophidser mig, og dette ophidser igen hende. Det er en smuk cirkel, og det er det samarbejdet går ud på: at påvirke og påvirkes. Hin-und-zurück vil jeg kalde denne mekanisme som er en enestående interaktion. Når jeg fx giver en ven en gave, bliver han glad. Og jeg glædes over hans glæde. Men så kører den heller ikke videre. Min glæde udmønter sig ikke i at jeg giver ham endnu en gave, der igen glæder ham osv osv.

Men i samlejet virker denne hin-und-zurück-interaktion: et fantastisk psykobiologisk samarbejde. Og hermed er der både fysisk og psykisk samvær, både sexualitet og kærlighed. Altså i hvert fald plads til disse dimensioner. Og dette er evolutionens invitation til slægtens videreførelse. Heroverfor har fx gruppesex visse kommunikative mangler. Det er ren sex – og dermed usædvanligt og tiltrækkende. Men der mangler hin-und-zurück, det er uden det fundamentale samspil mellem to: "Hvem er det lige nu der stimulerer mine testikler så dejligt, er det Gerda eller Ina? (for det kan sgu da vel ikke være Hugo!).

Denne kropslige samtale i standardsamlejet – hvor begge parter så at sige taler i munden på hinanden! – har sin egen grammatik, sine faser og forløb. Alt sammen for at opretholde energi-niveauet.

For eksempel er et samleje ofte en vekslen mellem kropslig blidhed og kropslig voldsomhed. Feinschmeckere forstår at afbryde på crescendo-toppene og slå over i blidt gear (jeg håber læseren vil bære over med eventuelle skavanker ved mine terminologiske nydannelser på dette felt, hvor der ikke er nogen alment anerkendt sprogbrug at tage fra). Efter at alle kropsstillinger og kropsåbninger er afprøvet, er det en selvforstærkende ophidselse når partneren fx kæler ganske forsigtigt i nærheden af centralstederne. Partneren kan her med små midler fortætte den voldsomme energi, nogle gange som en art dril. Og det er i sig selv ekstra befordrende at blive ophidset af noget så fysisk minimalt, som en forsigtig finger omkring navlen eller en pusten på et bryst.

Noget lignende kendes fra musikken. Efter et voldsomt musikudtryk med samtlige instrumenter kan et forsigtigt klaver på samme måde bære energien videre med små midler – hvor det samme spæde piano-spil ville have en helt anden betydning og effekt i begyndelsen af musikstykket.

Det er på baggrund af denne kropslige grammatik samlejets ord må ses og forstås. For når kommunikationstypen dybest set ikke har brug for ord, hvilken funktion har de ord der bliver sagt da – om der altså overhovedet bliver sagt nogen?

Lad os sætte at kvinden på et tidspunkt midt under tumulterne råber: *Knep mig!* Det er klart, at denne sætning her har en totalt anderledes betydning, end hvis den fx bliver sagt af en utålmodig kvinde der ved en fest bliver kurtiseret af en noget ubeslutsom mand og derpå resolut tager ham ved hånden, hiver ham ind i et afsides soveværelse, demonstrativt låser døren, og så smider sig på sengen med de selvsamme ord. Her er ordene fuldgyldige. Midtvejs i samlejet er det temmelig overflødige, også selv om vi underforstår et *knep mig mere endnu*. Hun er ikke i en situation hvor hun regner med at manden vil holde op, hvis hun ikke siger sætningen. Modsat hos den utålmodige kvinde, hvor ordene afgjort tilfører situationen noget nyt. Jeg vil omtale forskellen på den måde at sætningen brugt midt under samlejet fungerer som UDRYK, mens den hos den utålmodige kvinde bliver brugt som UDSAGN hvilket er den sædvanlige sproganvendelse.

Jeg havde engang en – i alle måder i øvrigt – interessant oplevelse af forholdet mellem ord som udsagn og som udtryk. Under et meget vellykket førstegangs-samleje udbød min partner: *Jeg elsker dig*. Lidt efter sagde hun: *Nej, jeg mener det ikke*. Jeg forstod at hun havde sagt sætningen som udtryk, men pludselig havde hørt den som udsagn, og derfor følte hun måtte dementere. Det sjoveste var nærmest dementiet, for jeg havde jo nok ikke tænkt mig at hænge hende op på sin udtalelse. (Udenfor referat: ja vældig interessant sprogsituation og vældig interessant analyse, men for ikke at fremstå som helt kynisk fagmenneske, må jeg lige sige at den nævnte situation er en af de smukkeste oplevelser jeg har haft på området (ja nu bryder jeg jo det løfte jeg afgav ovenfor om ikke at undskyldte osv, men altså – det ER sgu et svært emne at balancere med)).

Nuvel. Ord brugt som udtryk er bidrag til den fælles, psykobiologiske energi-eskalation. Et falsk bidrag til denne er i øvrigt det der kaldes at simulere orgasme. At dette er kommunikativt snyd viser netop hvad der er overholdelse af kommunikationsreglerne.

Ord brugt som udtryk har altså fokus på effekten og er derfor ikke bundet til deres "officielle" indhold: *Jeg dør, jeg dør!* Men grunden til at de har effekt er at de ikke er sagt i den hensigt at skabe effekt, men er sande udbrud.

Og så til samlejesætningen over alle samlejesætninger! Nemlig: *Jeg kommer!* Denne klassiker af en sætning samler flere funktioner i sig. Den er et kraftigt eksempel på både udtryks- og meddelelsesfunktion, altså som udsagn. Udtryksfunktionen fremgår med stor tydelighed af det forhold at den kan GENTAGES. Sætninger der gentages står og falder jo åbenbart ikke med deres information. Ved deres overflødighed bryder de det fundamentale relevansprincip. Normalt PÅSTÅR sproget, her bevidner, afslører det. Men selvfølgelig har sådanne sætninger en information, men de sprænger kommunikationsrammen bagud ved at bringe tydeligt bud om HVORDAN AFSENDEREN HAR DET MED INFORMATIONEN. Som følge heraf bliver sproget mere fysisk nærværende med tryk, intonation osv (se videre min *Gentagelsen – Et af sprogets ømme punkter*, Tidsskrift for Sprogpsykologi 2. 1991)

Meddelelsesaspektet er også klart nok. Afsenderen oplyser modtageren om visse velkendte kropsennergetiske processer – med særlig vægt på konsekvenserne heraf! Nemlig underforstået: Det er altså ikke lige nu vi skal have tissepause, det er ikke lige nu vi switcher til en anden kropsindgang, en anden stilling!

Den tredje funktion er som en åbning til fænomenet: synkron-orgasme. Dette kan vel siges at være toppen af menneskeligt samvær og samarbejde (men der lurer forskellige Guinness-farere her, altså præstationsstress til udenfor samlejesituationen; venner og naboer, Guinness Rekordbog osv).

Et samleje er som sagt en slags usproglig, biologisk samtale. I et førstegangs-samleje vil der dog oftest være et ekstra niveau af meddelelse: Når to nybollere under et planmæssigt fremadskridende genitalsamleje switcher over til oralsex, skaber de hermed en art samtale henover det biologiske samvær. De bryder nemlig grænser sammen som kun delvis stammer fra kroppens virkelighed: "Kan vi også gøre det her sammen?"

Det er klart at selvsamme seksuelle aktivitet – fx oralsex – ikke hos garvede sambollere har samme grænsebydende

funktion og effekt som hos nybollerne. Sexualvarianten er hos rutinebollerne ikke – i samme grad ihvertfald – en del af en ordløs energisamtale. Hvis den trofaste hustru anmoder sin mand om en hurtig gang analsex inden TV-avisen, er det ud fra et biologisk behov, ikke for at overskride en grænse. Der er ikke nogen tilsigtet tabubruds-effekt, der hvor fænomenet gentager sig med regelmæssige mellemrum i forholdet. Selvfølgelig kan konen godt i et konkret tilfælde have en bitanke med forslaget: "Han skal lige huske jeg er en frisk pige". Men lige meget hvor holdbare mine eksempler er, er det klart, at der er en forskel på i hvor høj grad en given sexual-aktivitet har den oplevelsesmæssige hovedvægt på biologi eller meddelelse. Man kan klargøre dette ved at pege på at fænomenet "frækthed" som i høj grad ligger på meddelelsesplanet

Hvis kvinden under et fælles-genitalt afsnit af samlejet siger: *Giv mig den i munden*, så er der tale om en mellemkategori, idet sætningen både er udtryk og et reelt udsagn. Den har effekt i kraft af sin bogstavelige og rent praktiske betydning, hvad sætningen *knejp mig* som nævnt ikke har. Den ændrer intet. Men sætningerne kan også blive alt for instrumentelle. Det gælder hvad man kunne kalde rene regi-bemærkninger som *Har du husket at tage noget på?, Jeg får ondt i denne her stilling osv.*

Det er egentligt underligt at "frækthed" overhovedet er stimulerende. For at gøre frække ting er jo det modsatte af umiddelbarhed, det er reflekteret og udtænkt. Ikke lige seksuelle dimensioner, skulle man mene. Et eksempel: Hvis kvinden i startfasen hvor de sidder overfor hinanden, hiver skamlæberne fra hinanden i fuld belysning og besigtigelse og siger: "Kom og lad mig mærke dig", idet hun selv med fingrene påbegynder processen, ja så er der jo ikke tale om kernepsykologien i sexualitet: overgivelse, hengivelse og medriven. Der er refleksion med i spillet.

Er det ophidsende fordi det er en slags snyd? Jeg ved det ikke. Men i hvert fald er det klart at aktiviteterne under samlejet kan befinde sig forskellige steder i skalaen: fra total spontanitet til nøje planlægning.

De sproglige eksempler jeg hidtil har nævnt, har været materiale der, alt efter situationen, kunne fungere som enten udtryk eller udsagn. Men der findes også enheder i sproget, der næsten udelukkende har udtryksværdi. Det er selvfølgelig det der hedder " frække ord". Men det gælder først og fremmest at alle ord der betegner sexlivet er lidt specielle, fordi vi ikke har et neutralt ordforråd på dette felt. Enten er de vulgære – *kneppe* – eller fjollede – *bolle* – eller sterile – *coitus*. En modforholdsregel herimod er den løsning af den gordiske sprogknode som jeg selv og mange i min generation har valgt, nemlig at bruge ordet *bolle* som neutralt hygge-ord. Et pudsigt sexualsprogligt problem har sygdommen AIDS givet. På grund af smittevejene er man nu nødt til – selv i noble kommunikationssituationer – at tale ret detaljeret om det seksuelle felt. Der er mange sprogiagttagelser at gøre, når pæne overlæger prøver at komme helskindet igennem.

At ord har forskellig stilistisk værdi vil sige at de har forskelligt HJEMSTED. De hører hjemme i en bestemt situationstype og bliver tonet heraf. *Benklæder* betegner det samme som *bukser*, men bruges mest i konfektionsverdenen og har derfor en anden klang. Det man kalder vulgære eller frække ord er ORD HVIS HJEMSTED ER SAMELJET. Ligeså situationsskævt det er hvis en gynækolog bruger ordet *kusse*, ligeså situationsskævt er det hvis kvinden midt under samlejet giver sig til at tale om *penis*. Derfor var det netop en meget kreativ joke, da jeg engang så en kæmpe graffiti der blot bestod af det ene ord PENIS! For i graffiti-genren er det også kraft-ordene der har hjemme. Udtryks-ord som *pik*, *kusse*, *kneppe* osv. har samlejet som hjemsted – og da samlejet ikke hører med i den officielle – tale-tilladelse – virkelighed, bliver det til at ordene regnes for vulgære. Og er de engang blevet kraft-ord, kan de enten bruges som stimulation under samlejet eller til at forarge og fornærme med. Det er jo en fantastisk kraft samfundet har investeret i disse ord – en kraft som børn med rette forundres over og henrykt eksperimenterer med: tænk at sådan en lille lyd kan få hele middagsselskabet til at gå i opløsning og tante Birthe til at bryde hulkende sammen.

Sexuelle kraftord er faktisk ret specielle. De har en power som ellers få ord i sproget. Sædvanligvis er det sætninger der kan påvirke, fornærme og irritere m.m. Men her er det ordet i sig selv, altså end ikke i dets anvendelse. Tænk bare på alle de ordbøger der ikke vil/tør optage dem, fx Retskrivningsordbogen. Disse ord har deres eget liv og virker – modsat det sædvanlige – uafhængigt af konteksten. De har en art kropslighed i sig, de indeholder en spændende voldelighed. Ikke noget sexuel overgreb, men en anmasselse, en grænseoverskridelse. De forulemper ved deres blotte tilstedeværelse.

Det er det tante Birthe reagerer på, og det der er udfordringen for dommeren overfor Lenny Bruce. En sproglig krænkelse. Det er deres funktion, det er det vi har dem til.

Derfor ved man ikke om man skal le eller græde, når en af Danmarks allerstørste sprogforskere, Louis Hjelmslev, skriver således – i åbenlys afmagt overfor sit fag: "*Det må måske, for at give et eksempel, være tilladt at minde om, at det kan anses for tilstedeligt på dansk at betegne en lille naturlig forretning med verbet at nisse, medens det ord med t, som dette ord med n erstatter, er temmelig stærkt belastet med tabu...*" (Sproget 1963:68).

Og minsandten om ikke en nulevende sprogforsker fremturer i denne pinlige uprofessionalisme, når hun arbejder med: "*... ét af de stærkeste tabuområder, nemlig "kønsliv". Faktisk er dette tabuområde så magtfuldt, at jeg i visse tilfælde er ude af stand til at nedskrive eksempler; jeg kunne selvfølgelig løse problemet ved at stave ordene bagfra, men jeg vælger at overlade til læseren at fylde tomme pladser ud.*" (Brita Lønstrup. Dagligsprog – værktøj og legetøj. 1980:123)

Nej, kære læser, jeg kan da heller ikke lade være med at tænke på, hvordan det var gået, hvis man havde bedt Hjelmslev om en redegørelse for det danske ord *pisse!*

Hvad så med de ikke-tabuiserede sexualord, hvordan taler man i dagligsproget nobelt og uprovokerende om sexualitet? Ja, svaret er jo at det gør man slet ikke. Der er selvfølgelig – i alle sprog – et urhav af betegnelser for seksuelle fænomener, holdt væk både fra middagsborde og ordbøger. Men hvilke fænomener får så sproglædningen i den accepterede virkelighedsseleksion? Hertil regner jeg selvfølgelig ikke fagordene, men kun ord der tilhører dagligsproget. Og de er få. De fleste har et slang-præg.

Indenfor de sidste årtier har synet på homoseksuelle fx ændret sig ganske meget, som det fremgår af bevægelsen i ordet *bøsse* fra kraftigt skældsord til neutral betegnelse. Jamen hvad sagde man da før? Ingenting, såmænd. Ordet homoseksuel er dannet i 1869 af den tysk-ungarske forfatter Karoly Maria Kertbeny. Det blev især udbredt via den populære sexolog Havelock Ellis. Ordet kom til at spille en væsentlig rolle i kampen mod fortid og kriminalisering. I England dødsdømte man indtil 1830'erne for hvad der i den danske straffelov hed – *omgængelse imod naturen*. I Mellemøsten og i andre mandsforkvandlede kulturer er der stadig en stærk homofobi (endnu dødsstraf i Saudi-

Arabien). Og det samme var tilfældet hos vore egne mandfolke-forfædre – vikingerne. I det lille sjældne og halvforsvundne ord *arg* – det som indgår i forargelse – har vi mindet om en stærk homofobi. Det betød på oldnordisk umandig, oftest med en homoseksuel bitone. I de nordiske sagaer var det et meget voldsomt ord der kunne føre til hævn og fejder. I digtet Thrymskvadet er Thor, der er forklædt som kvinde, bange for at blive kaldt *arg* – og det skønt de gamle guder ikke just pålagde sig selv seksuelle restriktioner.

Men pludselig har vi så et detaljeret sexualord som *jomfru*. Engang betød det blot ung kvinde, men nu omdage har det en præcis betydning der også viser sig i *jomfruhinde* – altså uden samlejeerfaring. Et ord der betegner anatomiske forhold dybt inde i vagina! Og er anerkendt. Jamen hvordan kan det nu gå til? Jo selvfølgelig fordi det er mændenes ord. Det betegner en kvinde der ikke har haft samleje. Nuvel, men hvad er så betegnelsen på en mand i samme situation? Ingen, det har kulturen slet ikke interesseret sig for! Det hedder bare ikke noget. Det er jo først sent at ordet *jomfru* – stadig med et glimt i øjet – også kan betegne en mandsperson.

Og hvad er det så ordet interesserer sig for? Jo den pågældende kvinde kan udmærket være lokalmester i oralsex – med begge køn! Eller analsex – og stadig kunne være værdig/slave-klar til den patriarkalske betegnelse *jomfru*. Det gælder jo uhyggeligvis at sexualitet i de allerfleste kulturer, ER SET MED MANDENS ØJNE!

Feltet er farligt, meget fortrængt – og derfor upræcist. Ordet *onani* – oprindelig medicinsk sprog, men nuomdage almindeligt – betyder som bekendt solo-sex og stammer fra historien om Onan i Biblen (1. mosebog 38,9). Men det Onan havde gang i var afbrudt samleje, også kaldet *coitus interruptus*. Men hvem tør præcisions-snakke om den distinktion? Et andet sexualord *sodomi* – sex med dyr – er fra en historie (1. mos. 19) om de syndefulde byer Sodoma og Gomorra, som imidlertid var kendt for homosexualitet. Denne betydning har ordet stadig på engelsk. Men i det engelske lovsprog kan det både betegne dyresex og homosexualitet. Igen: hvem har interesse af at skelne så langt nede i moradset!).

Nuvel, der er således hverken mange ord om samlejet eller undervejs i det. Det er altså i sit væsen sprogløst. Det kan understøttes af ord og det kan undermineres af ord – og det kan jo fungere helt udmærket uden ord. Men samlejet er også et sprog-overskridende fænomen. Undervejs kan vi være så heldige at bryde den indre samtale, den konstante ordstrøm der kører, hvad enten vi bryder os om det eller ej. Vi tror vi er herrer over sproget, at det er os der bruger det – men vi har svært ved at holde op med at bruge det. Vi kan standse den ydre samtale, men den indre kører videre. Når det ydre sprog kører uden samtalepartner kaldes det "at snakke højt med sig selv". Det regnes for lidt pinligt, men hos dem der ikke gør det, sker det samme blot indenbords. Man kender det måske, hvis man går alene i et rum et stykke tid, og så pludselig opdager at der har været nogen hele tiden. Umiddelbart tror man de har hørt alt hvad man har sagt, indtil det går op for en at man slet ikke har sagt noget – højt altså.

Den tyske filosof Schlegel fra romantikkens tid beklager sig over at han selv når han er alene, stadig er to, og han ønsker han kunne standse denne selvkørende, indre dialog. Det er svært, den fortsætter selv hvor den er overflødig og i vejen, som når vi går i skoven, svømmer eller kæler.

Orgasmen kan bryde disse ordlænker. Sexualitet er at slippe kontrollen – derfor er vi så tiltrukket af den og samtidig så bange for den. Det er en befrielse at slippe ord og tanker og bare mærke, være til. Ord kan forstærke den seksuelle oplevelse, og omvendt kan sexualiteten for en stund standse den indre debat. Så sproget ophører med at være tvang og bliver det som det skal være – et værktøj vi kan bruge eller lade være med at bruge, alt efter situationen. Til spørgsmålet om vi overhovedet kan standse dette ord-bulder, disse konstante tankestrømme, som psykologen William James kalder dem, må vi heldigvis svare ja – og tænke på at det i årtusinder har været projektet i den indiske kultur under navnet MEDITATION.

Samlejet har altså en helt særlig status i sprogvidenskabelig sammenhæng. At det kan forstyrres af ord – jf. de nævnte regibemærkninger – er ikke noget specielt. Det gælder jo ethvert samvær. Det særlige er at samlejets biologiske kommunikationsformål kan understøttes og styrkes af ord.

På hvilket andet område end sex leger folk ellers bevidst sprogpsykologer: "Lad mig se hvilken biologisk effekt mine ord kan have på dig – og omvendt!". En anden positiv sprogbiologi som fx at synge sit barn i søvn er asymmetrisk – det er ikke tilsigtet at forælderen undertiden selv skvatter med i søvn.

Og endelig kan altså sexualiteten, der i forvejen punkterer såvel semantik som grammatik, løfte bevidstheden helt ud af de sproglige rammer, sådan som det også kendes i andre former for ekstase og som nævnt i meditation. Ligeledes i visse kraftige former for vækstterapi. Her vælder bortgemte oplevelser op og bryder igennem det tynde overflade-lag af den daglige sprog-fornuft.

Grundkarakteren ved samlejet som kommunikationssituation er altså at det er uden sprog. Ligesom boksning er det et rent biologisk samvær. FOR DER ER IKKE NOGET AT SNAKKE OM!

Man kan have spontan eller tilrettelagt usproglighed. Samlejet er det første, boksning det andet. Jeg oplevede engang en endnu mere struktureret usproglighed, nemlig én måneds tavshed på et 3-måneders kursus i yoga og meditation.

Det var stærkt og spændende at fungere med andre mennesker uden sprog i så mange dagligdage. Man var på en helt ny måde nødsaget til at stå inde for sine handlinger. Man kunne ikke bortforklare endsige forklare dem. Der var ingen styring eller defineren af relationer – som fx i følgende replikskifte:

A: Jeg hedder Svend, hvad hedder du?

B: Jeg hedder generalkonsul Holm

Man kunne ikke "ud-balancere" sig med andre mennesker – eller hvad man nu skal kalde dette at lave fx "damage control".

Ordene er altså et vigtigt middel til at meddele situationsopfattelse, hvilken slags social situation man mener man befinder sig. På denne måde bliver de også en slags vibrationsskjold. Hvis to mennesker der ikke kender hinanden, er på en lang tur sammen i elevator, bryder det spændingen i elevatorkassen, hvis de kan få sprogdemonstreret deres roller og markeret deres forhold. Så er de nemlig passagerer og ikke mere bare to sprognøgne mennesker ved siden af hinanden et sted i verden – det er nemlig alt for farligt.

En situation uden sprog – og dermed uden markeret situationsdefinition – er åben og mulighedsrig, man har ikke så mange regler at holde sig til og må tage personligt ansvar for hvad der sker, ikke bare socialt rolle-ansvar.

Opmærksomheden kan hæfte sig ved ting som sproget ellers tramper ned, og der er ingen ord at gemme sig bag. Hvis derimod den ene passager siger: "Det er ellers noget varmt i dag", så har vedkommende dermed angivet at samtalen

videre kan forløbe neutralt og distanceret. Det er et velkendt kommunikationslandskab, heriblandt ikke mindst reglerne for hvordan man skal afslutte. Derfor skal der helst hele tiden ske noget på det sproglige bevidsthedsniveau. Hvis man ikke har sproget til at knægte situationen, bobler der alt for mange dimensioner op.

Den kropslighed og mulighedsvifte der altid myldrer frem i samvær uden sprog er imidlertid ikke foruroligende i samlejesituationen, hvor den jo netop er budt velkommen, er anerkendt og tilsigtet tema.

Her er intet sprog, for der er ingen sociale balancer der skal holdes øje med og bringes på plads. Der er i den forstand ingen social kommunikation. Man styrer ikke forløbet med bevidstheden som sædvanligt, det er krop møder krop. En stor del af ens sædvanlige samværs-teknik er væk, fordi en anden – mere ustyrlig – har erobret feltet.

I den forstand er samlejet asocialt – og derfor usprogligt. Jeg befordrer ikke processen som sædvanligt ved at være i det ydre, men derimod ved at lytte indad og mærke og følge mine kropsimpulser. Der skal slet ikke diskuteres og spørges. Der skal bare følges med.

Når – for nu at tage et almindeligt eksempel – manden undervejs pludselig hiver erektionen ud, vender kvindens krop i en anden stilling og så mosler videre, er det jo lige præcis en del af energiarbejdet: at holde dampen oppe og hele tiden søge/glide over i stærkere intensitet.

Modsat alle andre menneskelige interaktioner – måske lige undtagen de zenbuddhistiske fægteceremonier – handler samlejet om at ikke-gøre, at tillade. Kernen i det er min egen hengivelse: hvor meget tør jeg være til stede uden kontrol, og bare opleve og give plads til mit eget drive: LET IT HAPPEN, sådan som så mange psykoterapeuter, guruer og rocksangere har som mantra.

Thi dette er samlejets vilde tilbud, det er samlejets fantastiske visdom – at her er det rigtige og gode og dejlige det der sker, når du ikke gør noget, men i stedet følger med i det der sker. Her er du suveræn ekspert: det som du føler er godt og rigtigt, og det som faktisk er godt og rigtigt, det er her det samme. Du er autoriteten. Ingen ser klarere på dette samleje end du gør; der kan ikke komme nogen klogerik og prikke dig på skulderen og sige ”Jaja, lige nu har du lyst til at det hele skal være meget langsomt. Men det er ukorrekt”. Ingen instans i verden er tættere på sandheden end du er. Dette fænomen sker i samlejet – og i kunsten. For det gælder når du skriver et digt, men ikke når du sidder i gymnasiet eller på universitetet med en opgave i kulturgeografi. Det er der hvor du øser af hele dig, hvor ”rigtigheds-kriterierne” kommer indefra – modsat lønarbejde, modsat temmelig meget andet. Både kunst og sex er hengivelse. Men begge dele kan selvfølgelig blive pop, blive uærligt.

Sex og kunst er at give slip, at åbne for alt det der flyder af sig selv. I det seksuelle samspil gælder det at jo mere du gør for dig selv, des mere gør du for din partner. Jo mere fryd og ophidselse du kommer i kontakt med og bliver fyldt af, des mere fryd og ophidselse skaber du hos din partner. Hvad er mere ophidsende end at se seksualiteten stige op i din partner og mærke hende gribe ud efter dig og presse dig ind til sig. Hendes totalt egoistiske hengivelse til seksualenergien, det er dit det bedste. Et samleje er en omvendt mother therese!

Og det er en stærk oplevelse, det er en meget sund oplevelse. Og tænk nu hvis du tog den med ud i din dagligdag, tænk hvis du troede på dig selv på samme måde her! Den geniale kropsterapeut Wilhelm Reich siger et sted at hvis arbejderne havde et godt sexalliv, så ville de ikke så let lade sig undertrykke. Så ville de ikke bare acceptere at miste sig selv, at blive presset ud af deres tilstedeværelses-visdom.

Og lad os så lige coole ned med noget helt andet: Lad mig nu pege på et par områder der ligger i yderkanten af emnet, nemlig i yderkanten af samlejet: de postcoitale sætninger. Jeg tænker ikke blot på den mandlige standard-replik: *”Var det godt for dig?”*, men på i hvilken form – og i hvilken hastighed – det første normalsprog dukker op efter at åndedrættet er bragt til ro og efter diverse kælelyde. Det kan være en efterkritik af samlejet, en diskussion af eventuelle problemer eller hits undervejs. Det kan være en personvurdering: *”Du er bare rå-dejlig* eller det kan bare være: *”Er du ikke også blevet tørstig?”* Hos faste samlejepartnere kan der ofte forekomme ekstremt prosaiske postcoitale sætninger med emner helt væk fra situationen. Forskellen mellem en sætning som *”Jeg har lyst til et bad lige nu og Var det ikke i aften der var Hitchcock?”* er bl.a. den at førstnævnte stadig har samlejesituationen som referencepunkt.

Det er svært at snakke om disse ting, for der er ikke noget udbygget beskrivelses-sprog til rådighed. En artikel om disse emner kan dårligt undgå at udvise et stilistisk virvar. Jeg har forsøgt at gøre mig hårdfør overfor disse problemer, og jeg har ikke stræbt efter at være specielt morsom eller specielt kynisk undervejs. Alligevel må læseren – og jeg selv – undertiden trække på smilebåndet. Men jeg vil ikke lade mig kue af kulturens forvrængninger på dette felt – jeg vil ikke mildne og tildække disse sår og disharmonier som ikke er mine.

Min bestræbelse i denne sammenhæng har været klar og entydig. At bestræbelsen ikke kan realiseres uden sproglig søgang og kommunikativ støj er kulturens skyld. Jeg fralægger mig dette ansvar. Det betyder selvfølgelig ikke at jeg ikke åbent tilstår en vis frihedskæmperglæde jeg har følt undervejs. Jeg skal jo også have lov at opleve min egen tekst!

Samlejet som kommunikationssituation? Jo, lad os slutte som vi begyndte med et organiseret samleje, nemlig en ægte hierogami. Vi skal så bagud i historien. I alle agerbrugskulturer har man brugt sådanne ritualer til at støtte og styrke frugtbarheden. Overalt, også på vore breddegrader, har man haft forårssamlejer på marken. I Odysseen (V, 125) havde Demeter samleje med Jason på den nytilsåede ager ved forårets begyndelse. Kendest, bedst beskrevet, er nytårsceremonien i Babylon. Her havde man i 12 dage myter og oprin hvori verden genskabtes. Det var ikke bare mindeforestillinger, verden genskabtes. ”Dengang Universet skabtes første gang”, hedder det et sted.

Det tog lang tid før der blev gjort op med den europæiske fejltagelse at myter bare er søde men naive – og usande – historier om virkeligheden. Nej, de er drejebøger, manualer til virksomme ritualer. I den hellige tid – i skabelsen – var der åbent til det inderste i universet. For verden skabtes på ny. Her kunne tingene påvirkes. Selvfølgelig. Ligesom hvis man river et hus ned for at genopbygge det et andet sted, så er alle muligheder åbne. Man kan se hvordan fremtiden konstrueres. Således kunne unge piger i denne magiske tid se deres tilkommende. Ligesom man i Danmark op til vor tid kunne tage bestik af vejret de 12 juledage og heraf udlæse varsler om vejret i de følgende 12 måneder (*efter alle solemærker at dømme*, hedder talemåden endnu).

Man kunne aflæse – og man kunne påvirke, man kunne præge. Man var medskaber. Når ved forårstid unge mænd og kvinder dyrkede sex på markerne, var det ikke bare en fest og en hyldest til naturkræfterne. Det var medvirken. Menneskets seksualraft kunne påvirke naturens frugtbarhed. Sikke en livsforståelse at kunne se det fælles i egen seksualitet og planternes dukken frem på markerne! Sammenhængen var indlysende. Nogle steder var der således

koncentreret seksualaktivitet under såningen. Man var forbundet og ansvarlig. Ja, hvis ritualet udeblev eller udførtes forkert, kunne der komme hungersnød.

Og nu er det vigtigt at forstå – når vi kigger på det fra vores højt udviklede civilisation – at det ikke bare var en eller anden overtro de var i gang med. Det var ikke bare noget de troede der skete. Det var noget de vidste. Forskellen på tro og viden er ikke at viden er det der er i overensstemmelse med virkeligheden. Så er det jo ikke til at finde ud af om man ved eller tror. De antagelser vi har i dag, kan videnskaben dementere i morgen. Så hvis vi holder os til det nævnte skel mellem tro og viden, kan vi aldrig afgøre om vi ved. Viden må defineres som det der er i overensstemmelse med de forhold der er anerkendt i kulturen, de højeste vidensautoriteter. De der i sin tid talte om at jorden var flad, vidste det. For de havde jo også – bare et andet sted – skellet mellem tro og viden; visse usikre ting troede de, andre vidste de. Så deltagerne i de babyloniske ritualer vidste – mærkede og forstod – at de var med i noget stort. Hvis vi ikke anlagger denne psyko-antropologiske vinkel, kommer vi aldrig tæt på den menneskelige oplevelse.

I de 12 dage i Babylon var et af højdepunkterne at kongen og en præstinde gik helt op i toppen af deres 7 etagers tempel, zigurraten (den bygning der i biblen kaldes babelstårnet) – til et særligt rum og her havde samleje.

OK, lad os lige se det for os: Her kommer så Jens og Ingrid – eller hvad de nu måtte have af babyloniske navne – og optræder i rollerne som højguderne Marduk og Ishtar, klædt på sådan som guder nu engang er klædt på. De ligger altså der og mosler og ved – de ved det og de mærker det – at de I OG HERMED bringer kraft til naturprocesserne og dermed velstand til deres land! – som beskrevet i en samtidig tekst:

"Foran dem lå de store floder (...) og i den månelyse nat skimtedes andre Zikkurater (...). Fra disse tårne strømmede frugtbarheden ned over slettelandet." Og et andet sted: "Når Ninlil har samleje med Enlil, falder regnen".

Tænk at ligge der og have sex og vide at hele universet vibrerer med. Tænk at ligge der og sprutte af brunst og vide og forstå at de er i nærkontakt med guderne og de inderste, dybeste og helligste kræfter i denne verden. Jeg siger bare:

WHAT A LAY!

Lad mig her henimod slutningen skitsere et forskningsprogram. Som nævnt ovenfor – og som enhver ved – er det svært at slå det indre sprog fra selv under samleje, og de mærkværdigste – dvs. mest situationsfremmede tanker og informationer og billeder kan dukke op. Som udtrykt i vittigheden: "Sam, the ceiling needs painting". Det pauvre engagement og den situationsuvedkommende tanke, som sætningen udtrykker, kan imidlertid også opstå i mere intense samlejer. Selv her kan sproget være med et godt stykke hen ad vejen.

Jeg kunne derfor godt tænke mig en interview-undersøgelse ud fra det spændende sprogpsykologiske spørgsmål: "HVAD LAVER DU EGENTLIG MENS DU BOLLER?" – underforstået inde i hovedet. Kommer der brudstykker fra dagens mere verdslige beskæftigelser, eller kører der bevidste billeder på den indre skærm om den hotte ekspeditrice/ekspedient henne i døgneren? Det ville være interessant at høre svarene. Du kan jo selv – kære læser – starte med at spørge din partner under næste samleje – eller nok lidt bedre: bagefter!

Lars Chandresh Henriksen

Sprogpsykolog, ph.d.

Læs også:

1. [Skriften i det forseglede kammer](#) De gamle ægyptere byder på et af de mere ekstreme tilfælde af performativ sprogbrug. I slutningen af det oldægyptiske Gamle Rige (2686-2160 fvt.) opstod der en tradition, hvor man lod...
2. [Dating klicheer online](#) Har du prøvet online dating, har du sikkert også stiftet bekendtskab med et væld af klicheer. "Jeg er en kvinde med ben i næsen, der har besluttet af finde prinsen..."
3. [Bibelsk billedsprog i dansk og russisk](#) Udtryk fra Bibelen sniger sig hyppigt ind i moderne sprogbrug, fx bære frugt, gribe i egen barm eller skille færene fra bukkene. I kraft af kristendommen, som er den mest...
4. ['Ordmagi' som teknisk term?](#) "Det sprog, vi er fælles om", er vi kun 'fælles' om i en overfladisk lingua-franca forstand: vi anser ordene betyder det samme, sådan at vi kan bruge dem sammen med...

Tagget med: kommunikation, Ord, religion, sex, sprogpsykologi, tabu

2 kommentarer

Bert Blom

19. maj 2012 • 15:04

Dejligt billede af Utamaro!

Svar

Jørgen Christian Wind Nielsen

12. oktober 2012 • 12:51

Og så alligevel ikke – velkommen som forfatter i Modersmål-Selskabets årbog 2012 med titlen Sprog og Sex!

Svar

Skriv en kommentar

Navn (kræves)

E-mail (kræves)

Hjemmeside

Send mig en e-mail når der kommer flere kommentarer.